

[Ingerlise Koefoed]

som måske ikke kommer der som voksne. Jeg er sikker på, at hvis man blev ved at have levende biblioteker, ville man også, når børnene blev voksne, have et bredt og alsidigt publikum.

Endelig vil jeg endnu en gang efterlyse kultureksporttankerne, som vi har bedt om, lige siden Kultureksportudvalget kom med sin længe ventede betænkning for 3-4 år siden.

Knud Lind (FP):

Jeg er ikke engang i stand til at takke for ministerens svar, for jeg fik faktisk ikke svar på det ene, simple spørgsmål, som jeg stillede. Regeringen har tidligere bragt til torvs, at man ønskede brugerbetaling på biblioteker, på udlån af bøger og plader m.v., og det eneste, jeg ønskede mig i denne debat, var at høre, om regeringen på bare dette område stod fast og stadig væk ønskede at få indført det.

Så vil jeg godt sige til den lidt konservative SF'er, at man kan jo stille det spørgsmål, om et menneske kan have handlefrihed, hvis det er nogle kulturpaver, der skal sidde og bestemme, hvad der er godt, og hvad der ikke er godt, og hvad der er god kultur. Har det enkelte menneske så handlefrihed? Det mener vi ikke i Fremskridtspartiet at det har. Det er jo således med SF – og det samme gælder Socialdemokratiet – at man blæser på, hvor pengene skal komme fra. Det er skatteborgerne, der skal betale. Det er erhvervslivet, der skal tjene disse penge hjem, som SF og ministeren vil bruge. I dette tilfælde er det 200 mio. kr. i alt.

Det andet spørgsmål, jeg stillede til ministeren, fik jeg heller ikke svar på, og det ville jeg så gerne, hr. minister. Det var spørgsmålet om, hvor den sidste del af disse 50 pct. skal komme fra. Bare jeg kunne få disse to spørgsmål besvaret, så havde jeg fået en lille smule ud af denne ulideligt kedelige kulturdebat.

Duetoft (CD):

I modsætning til hr. Knud Lind vil jeg gerne takke ministeren for svaret. Jeg er enig med ministeren i, at dette måske nok burde være mere en holdningsdebat end en økonomisk debat. Jeg synes da også, at flere ordførere faktisk brugte meget af deres tid på holdninger, og i al stilfærdighed mener jeg nok, at CD i denne sammenhæng var en af dem, der brugte holdningsdiskussionen.

Nu skal jeg jo ikke svare for ministeren, men jeg vil godt sige til hr. Knud Lind, at det kan have sine naturlige årsager, at regeringen ikke rigtig står fast på biblioteksafgiften. Det kan jo være, den har lidt problemer med at finde et flertal for den. Fanen har jo været svinget, men der er jo en række partier, herunder CD, der har markeret, at de ikke er med på den. Og derfor er det måske nok at skyde for meget på regeringen at sige, at det er dårligt, regeringen ikke gør det, hvis den ikke kan få et flertal i Folketinget for det.

Jeg manglede i besvarelsen fra ministeren lidt om EF, for jeg spurgte faktisk ministeren, om den konference, der nu bliver holdt, er et tegn på, at regeringen gerne vil åbne op for et kulturpolitisk samarbejde i EF og betragte EF som noget mere end bare økonomi.

Og så vil jeg godt sige til ministeren, at jeg er enig i, at det skal være inspiration, og det skal være fristelser, der gør, at mennesker søger kulturtilbud. Men jeg synes, at ministeren både i sit svar her og i redegørelsen er for negativ over for den tidligere politik, da der står i redegørelsen:

»Den hidtidige politik har ikke i tilstrækkelig grad medvirket til at udjævne de betydelige forskelle, der kan konstateres, hvad angår forskellige befolkningsgruppers anvendelse af kulturtilbudene.«

Efter vores opfattelse er det heller ikke et mål i sig selv. Det er i alt fald ikke et kulturpolitisk mål, for man kunne fristes til at sige, at man kun skulle give støtte til det, som interesserer de mange, og så er viovre i den diskussion, vi havde med fru Ingerlise Koefoed.

Dette er et mål på nogle andre områder. Jeg er helt sikker på, at hvis unge mennesker møder seriøse teatertilbud i skolen, hvis de møder børneteateret, hvis de møder litteraturen, hvis de møder vores kulturskat, og hvis de møder rigtige film, inspirerer det dem til senere i livet at bruge nogle af de kulturtilbud, fordi de har opdaget, at der er en anden verden dér.

Dette handler i langt højere grad om uddannelsespolitik. Hvis man f.eks. gør børneteateret i skolen til en politisk sliddersladder, hvor man render rundt og kommer med fraser i stedet for at spille teater, fordi man synes, det er smart at få smuglet noget af det politiske haløj ind i skolen ad den vej, så har man misforstået sin opgave. Den opgave er nemlig at forberede de